

EQAVET sistemos principai Lietuvos profesinio mokymo kokybės užtikrinimo sistemoje

Per pastaruosius dešimtmečius EQAVET sistema tapo neatsiejama daugelio Europos šalių profesinio mokymo kokybės užtikrinimo dalimi, ir Lietuva – ne išimtis. 2022 m. EQAVET sekretoriato apklausos duomenys rodo, kad nacionalinėse kokybės užtikrinimo sistemose ši sistema plačiai naudojama[5]. Net 89 % šalių (31 iš 35 apklausoje dalyvavusių) turi nacionalines profesinio mokymo kokybės užtikrinimo sistemas, į kurias integruotas EQAVET kokybės ciklas[6]. Daugiau nei pusė šalių (22) taip pat taiko orientacinius EQAVET kokybės kriterijų aprašus, o 24 šalys – stebi bendrus EQAVET rodiklius[6]. Europos Sąjungos kontekste tai reiškia, kad dauguma ES valstybių narių suderino savo profesinio mokymo kokybės valdymo sistemas su EQAVET principais[6]. Svarbu pažymėti, kad toks paplitimas iš esmės atitinka ir ankstesnių metų duomenis – nuo 2018 m. situacija reikšmingai nekito[7]. 2013–2018 m. laikotarpiu daugelis šalių sparčiai diegė EQAVET elementus, o vėliau plėtros tempas sulėtėjo, nes dauguma suinteresuotų šalių jau buvo įdiegusios pagrindinius kokybės ciklo komponentus[8]. Kitaip tariant, EQAVET tapo standartu, kurį jau pasiekus, dabar iškyla uždavinys ne tiek plėsti geografinę aprėptį, kiek gilinti kokybės užtikrinimo praktiką ir diegti naujoves.

Lietuvoje EQAVET sistemos nuostatos yra tvirtai įtvirtintos teisės aktuose ir institucijų veikloje. Lietuvos Respublikos profesinio mokymo įstatymas aiškiai nustato, kad profesinio mokymo kokybė užtikrinama, taikant vidines profesinio mokymo teikėjų kokybės užtikrinimo sistemas ir išorinį vertinimą (ar akreditavimą), grindžiamus EQAVET orientacinės sistemos nuostatomis[9]. Kitaip tariant, bet kuri profesinė mokykla gali pasirinkti savo vidinį kokybės vadybos modelį, tačiau jis privalo atitikti bendrus europinius (EQAVET) kriterijus. Įstatymas taip pat numato, kad kiekvienas profesinio mokymo teikėjas privalo turėti vidinę kokybės užtikrinimo sistemą, numatančią būdus ir priemones, užtikrinančius teikiamo mokymo kokybę[10]. Tai reiškia, jog visos profesinio mokymo įstaigos Lietuvoje yra teisiškai įpareigosios vykdyti nuolatinį savo veiklos planavimą, stebėseną, įsivertinimą ir tobulinimą – būtent tuos elementus, kurie sudaro EQAVET kokybės ciklą.

Nacionaliniu lygmeniu už EQAVET įgyvendinimą ir koordinavimą atsakingas Kvalifikacijų ir profesinio mokymo plėtros centras (KPMPC) – jis veikia kaip nacionalinis EQAVET orientacinis centras (National Reference Point)[11]. KPMPC rengia metodines rekomendacijas, koordinuoja kokybės užtikrinimo politikos įgyvendinimą ir palaiko ryšius su Europos EQAVET tinklu. 2022 m. EQAVET apklausa patvirtina, kad Lietuvos nacionalinė kokybės užtikrinimo sistema formaliai suderinta su EQAVET sistema[6]. Tai atsispindi ir praktikoje: Lietuvos profesinio mokymo įstaigose plačiai vykdomas strateginis planavimas, nustatomi kokybės tikslai, atliekamas mokyklų veiklos įsivertinimas, stebimi rodikliai (pvz., absolventų įsidarbinimo lygis, mokinių pasitenkinimas mokymu ir pan.), o šiuos duomenis naudojant nuolat tobulinama veikla.

Pažymėtina, kad kokybės kultūros puoselėjimas įtvirtintas ir formaliuose reikalavimuose. Profesinio mokymo įstatymo nuostatos skelbia, jog profesinio mokymo teikėjai viešai skelbia savo veiklos kokybės rodiklius ir, bendradarbiaudami su vertinimo institucijomis, puoselėja profesinio mokymo kokybės kultūrą[12]. Tai svarbus pokytis, rodantis, kad kokybės užtikrinimas suvokiamas ne kaip vienkartinis patikrinimas, bet kaip nuolatinis kultūrinis procesas, apimantis visą organizaciją. Mokyklos raginamos aktyviai naudoti kokybės duomenis, įtraukti bendruomenę į aptarimus, skelbti pasiekimus ir tobulintinas sritis, taip formuojant skaidrumo ir tobulėjimo atmosferą.

Kalbant apie išorinį kokybės užtikrinimą, Lietuvoje vykdoma esminė pertvarka. Istoriskai profesinio mokymo sektoriuje stokota nuoseklios išorinio vertinimo sistemos – dar 2013 m. Švietimo analizėje pažymėta, kad profesinėse mokyklose trūksta išoriniu vertinimu grindžiamos kokybės užtikrinimo sistemos[13]. Tačiau pastaraisiais metais padaryta pažanga: pagal galiojančius teisės aktus, profesinio mokymo įstaigų išorinis vertinimas turi būti atliekamas ne rečiau kaip kartą per 5 metus[14]. Ši

vertinimą organizuoja kvalifikacijų tvarkymo institucija (šiuo metu – Nacionalinė švietimo agentūra) arba kita įgaliota institucija. Vertinimas apima mokyklos veiklos kokybės nustatymą remiantis pačios įstaigos savianalizės ir stebėsenos duomenimis, į procesą įtraukiami nepriklausomi išorės ekspertai[14]. Toks modelis atitinka EQAVET principą derinti vidinį įsivertinimą su periodiniu išorės ekspertų grįžtamoju ryšiu, siekiant objektyvumo ir nuolatinio tobulėjimo.

Vis dėlto, remiantis 2022 m. EQAVET apklausos rezultatais, išorinis vertinimas Lietuvoje kol kas nėra nuolatinis procesas: pastebima, kad Lietuva priskiriama prie šalių, kurios yra įdiegusios kokybės užtikrinimo sistemas tik vienoje profesinio mokymo srityje (pirminiame arba tęstiniame mokyme), bet ne abiejose[15]. Tai reiškia, jog, pavyzdžiui, pirminio profesinio mokymo sektoriuje išorinis kokybės vertinimas (ar akreditavimas) vykdomas, o tęstinio profesinio mokymo (TPM) vykdomo privačių profesinio mokymo teikėjų dar gali būti taikomi kitokie metodai ar iš viso trūksta nuoseklios sistemos. Šis faktas signalizuoja apie tolimesnės pažangos poreikį – siekiant visapusiškos kokybės užtikrinimo sistemos, būtina plėsti išorinio vertinimo mechanizmus, kad jie apimtų visas profesinio mokymo formas. Ateityje laukia uždavinys sukurti nuoseklią sistemą, kurioje tiek pirminio, tiek tęstinio profesinio mokymo teikėjų veikla būtų reguliariai vertinama pagal bendrus kriterijus, suteikiant galimybę palyginti rezultatus ir mokytis vieniems iš kitų.

Apibendrinant, EQAVET sistemos integracija Lietuvoje sudarė sąlygas institucionalizuoti kokybės užtikrinimo procesus: įstaigos vykdo veiklos planavimą, stebi rodiklius ir atlieka įsivertinimą, remdamosi bendrais orientyrais, o valstybės lygmeniu nustatyti aiškūs reikalavimai ir atsakomybės mechanizmai[16]. Tokiu būdu kokybės užtikrinimas tampa ciklišku procesu, kuriame dalyvauja visa profesinio mokymo bendruomenė – nuo mokyklų vadovų ir mokytojų iki socialinių partnerių ir pačių mokinių. Toliau šiame straipsnyje nagrinėsime, kaip šis procesas atsiskleidžia konkrečiose srityse: kaip stiprinama mokytojų bendradarbiavimo kultūra, kaip kokybės užtikrinimas prisideda prie įtraukiojo ugdymo, kokias naujas galimybes atveria tarpusavio vertinimas ir kaip kuriama duomenimis grįsta kokybės gerinimo praktika.

Profesijos mokytojų tinklaveika ir metodinė veikla – kokybės gerinimo pamatas

Kokybiškas profesinis mokymas neatsiejamas nuo kompetentingų, nuolat besimokančių ir bendradarbiaujančių mokytojų bendruomenės. Profesijos mokytojų tinklaveika (bendradarbiavimo tinklai) ir metodinė veikla yra svarbūs instrumentai, leidžiantys mokytojams tobulinti savo darbą, dalytis gerąja patirtimi ir kurti bendrą kokybės kultūrą. EQAVET sistemoje pabrėžiama suinteresuotųjų šalių (šiuo atveju – mokytojų, mokyklų) įsitraukimo svarba kokybės cikle[17], o Lietuvos kontekste tai realizuojama per įvairius mokytojų metodinius būrelius, komisijas ir projektines veiklas, skatinančias tarpusavio mokymąsi.

Lietuvoje veikia dvi pagrindinės profesijos mokytojų bendradarbiavimo struktūros. Pirmoji – tai nacionalinio lygmens dalykinės metodinės grupės ir komisijos, veikiančios prie KPMPC[18]. Šiuo metu KPMPC veikia 15 skirtingų dalykų ar sektorių profesijos mokytojų metodinių grupių, vienijančių visas Lietuvos mokytojus pagal jų specializacijos sritis.[19]. Šios grupės ir komisijos aptaria ugdymo turinio planavimą, programų dermę, vertinimo ir įsivertinimo klausimus, teikia rekomendacijas švietimo institucijoms[20][21]. Jų veiklą reglamentuoja KPMPC, nustatydamas prioritetus ir darbo kryptis. Tokiu būdu užtikrinama, kad metodinė veikla išeina už vienos mokyklos ribų – formuojasi nacionalinis profesijos mokytojų tinklas, kuriame kuriami bendri kokybės standartai ir keičiamasi inovacijomis.

Antroji struktūra – tai metodiniai būreliai ir tarybos pačiose profesinio mokymo įstaigose. Kiekviena mokykla paprastai turi vidaus metodines grupes (pagal mokymo sritis ar dalykus) bei metodinę tarybą, koordinuojančią šių grupių veiklą[22][23]. Metodinės veiklos organizavimo tikslas yra įgyvendinti išsikeltus metodinės veiklos uždavinius, siekiant kuo aukštesnės ugdymo kokybės[22].

Tai rodo tiesioginį metodinės veiklos ir kokybės sąryšį: visi mokytojų metodiniai susirinkimai, planavimas ir veiklos analizė galiausiai tarnauja mokinių ugdymo kokybei gerinti.

Metodinių grupių veikla apima platų spektrą uždavinių, kurie tiesiogiai prisideda prie ugdymo proceso gerinimo. Pavyzdžiui, metodinės grupės planuoja ir aptaria ugdymo turinį, derina mokomųjų dalykų teminius planus, analizuoja praktinę mokytojų veiklą, organizuoja gerosios patirties sklaidą, renka informaciją apie kvalifikacijos tobulinimo galimybes ir dalijasi ja su kolegomis. Kiekvienas metodinės grupės narys skatinamas nuolat tobulinti savo kvalifikaciją ir dalytis pedagogine patirtimi su visa mokyklos bendruomene[24]. Taip pat metodinė taryba vykdo vidinę stebėseną – lankosi pamokose, apžiūri praktinio mokymo dirbtuves, kasmet dalyvauja individualiuose pokalbiuose su kiekvienu mokytoju[25]. Šių pokalbių metu analizuojami mokytojo darbo rezultatai, pateikiamos rekomendacijos, kaip gerinti veiklą, ir nustatomos užduotys kitiems metams[25]. Iš esmės, mokyklos viduje sukuriama nuolatinio grįžtamojo ryšio ir tobulėjimo mechanizmas, labai artimas EQAVET kokybės ciklo „vertinimo ir peržiūros“ etapams.

Profesijos mokytojų tinklaveikos nauda kokybei juntama keliais lygmenimis. Pirmiausia, tai mažina profesinę izoliaciją. Ne paslaptis, kad neretai vienoje mokykloje tam tikros siauros specialybės profesijos mokytojas gali būti vienintelis – neturintis kolegų, su kuriais galėtų pasitarti ar pasidalinti idėjomis[26]. Dalyvavimas platesniame tinkle (tiek nacionalinėse metodinėse grupėse, tiek tarp mokykliniuose veiklose) leidžia mokytojui rasti „kritiškus draugus“ profesinėje bendruomenėje, išgirsti naujų metodų, gauti patarimų. Atvejo analizių duomenys rodo, kad mokytojų tinklaveika sudaro prielaidas metodinės veiklos kokybei užtikrinti 2021–2023 m. įgyvendinto Erasmus+ projektas [27] patvirtino, jog tinklaveikos stiprinimas (per mokytojų susitikimus, bendras veiklas, stažuotes) padeda užtikrinti metodinės veiklos tęstinumą ir aukštesnę kokybę, nes gerosios praktikos sklaidžiamos plačiau, o sprendimai nebėra izoliuoti vienoje mokykloje.

Antra, mokytojų tinklaveika padeda diegti naujoves ir gerą patirtį visame sektoriuje. KPMPC kuruojamos nacionalinės metodinės komisijos siekia, kad jose dalyvaujantys mokytojai aktyviai dalintųsi naujomis žiniomis ir sukaupta gerą patirtimi su savo mokyklų kolegomis[28]. Pavyzdžiui, jeigu viena profesinė mokykla, dalyvaudama tarptautiniame projekte, išbandė novatorišką mokymo metodą ar vertinimo įrankį, per metodinių grupių tinklą ši patirtis gali būti ištransliuota kitoms mokykloms. Gerosios patirties sklaidą – vienas iš formaliai apibrėžtų metodinių grupių uždavinių ir tai tiesiogiai kuria pridėtinę vertę visų dalyvaujančių įstaigų veiklos kokybei.

Trečia, stipri mokytojų bendruomenė yra būtina prielaida ir kitiems kokybės aspektams, tokiems kaip įtraukiojo mokymo kokybė (aptarsime kitame skyriuje). Tyrimai rodo, jog kuriant įtraukiojo ugdymo ekosistemą mokykloje, labai svarbus tinklaveika grįstas ugdymo organizavimas ir valdymas[30]. Mokykloje, kur mokytojai bendradarbiauja, palaiko vieni kitus, dalijasi vertybėmis, lengviau įveikiami iššūkiai, susiję su specialiuųjų poreikių mokinių ugdymu, nes visa bendruomenė veikia išvien. Taigi mokytojų tinklaveika ne tik gerina dalykines pedagogų kompetencijas, bet ir ugdo bendruomeniškumą bei pozityvų mikroklimatą, kas yra kokybiško ugdymo pagrindas[31].

Apibendrinant, profesijos mokytojų metodinė veikla ir tarpusavio bendradarbiavimas – tai pamatas, ant kurio statoma visa profesinio mokymo kokybės kultūra. EQAVET orientaciniuose aprašuose pažymima, kad nuolatinis personalo tobulėjimas, gerosios praktikos dalijimasis ir vidinė peržiūra yra kokybės užtikrinimo sistemos dalis[17]. Lietuvoje tai įgyvendinama per formalias struktūras (metodines grupes, tarybas) ir neformalią tinklaveiką (konferencijas, stažuotes, projektus). Kiekvienoje mokykloje vykstantys mokytojų susirinkimai, kvalifikacijos tobulinimas, kolegialūs grįžtamojo ryšio procesai – visa tai kuria nuolat besimokančią organizaciją, gebančią lanksčiai reaguoti į naujus reikalavimus ir gerinti ugdymo kokybę. Galima teigti, jog mokytojų bendruomenių stiprinimas yra viena sėkmingiausių pastarojo meto iniciatyvų, padedančių praktiškai įgyvendinti EQAVET principus „Planuok-Įgyvendink-Vertink-Peržiūrėk“ kasdienėje mokyklos veikloje.

Įtraukusis profesinis mokymas: kokybės užtikrinimo iššūkiai ir sprendimai

Pastaraisiais metais Lietuvoje itin daug dėmesio skiriama įtraukiamam ugdymui – t. y. tokios švietimo sistemos kūrimui, kurioje visi mokiniai, įskaitant turinčius specialiųjų ugdymosi poreikių (SUP), galėtų mokytis kartu ir gauti reikiamą pagalbą. Profesinis mokymas šioje srityje nėra išimtis: profesinės mokyklos intensyviai ruošiasi nuo 2024 m. įsigaliosiančiai bendrojo įtraukiojo ugdymo prievolei, siekdamos sudaryti sąlygas SUP turintiems jaunuoliams įgyti paklausią profesiją. Kokybės užtikrinimas čia atlieka dvejopą vaidmenį: viena vertus, reikia užtikrinti, kad į profesines mokyklas atėję specialiųjų poreikių mokiniai gautų kokybišką, jų poreikius atitinkantį ugdymą; kita vertus, pati įtraukioji politika reikalauja platesnio požiūrio į kokybę, apimančio ne tik akademinius pasiekimus, bet ir mokinių gerovę, socialinę aplinką, pagalbos sistemų veiksmingumą.

Lietuvos švietimo politikos dokumentuose (tokiuose kaip Lietuvos švietimo pažangos strategija 2021–2030 m. ar „Tūkstantmečio mokyklų“ programa) akcentuojama, kad profesinės mokyklos sparčiai juda įtraukties link, siekdamos sudaryti lygias galimybes visiems mokiniams[2]. Tai reiškia, jog į profesines klases vis dažniau ateina įvairių gebėjimų, skirtingų mokymosi poreikių mokiniai, ir mokyklos privalo prisitaikyti. Pagrindinis iššūkis – užtikrinti, kad įtraukiojoje aplinkoje nė vieno mokinio ugdymo kokybė nenukentėtų, o priešingai – visi gautų reikiamą paramą. Tam būtini pokyčiai mokytojų kompetencijose, ugdymo organizavime, materialinėje bazėje ir, svarbiausia, mokyklų kultūroje.

Tyrimais nustatyta, kad siekiant aukštos įtraukiojo profesinio mokymo kokybės, būtina stiprinti pozityvias nuostatas apie įtrauktį ir kurti bendromis vertybėmis grįstą mokyklos bendruomenę[31]. Kitaip tariant, kokybė prasideda nuo visų dalyvių (vadovų, mokytojų, administracijos, mokinių) įsitikinimo, jog kiekvienas vaikas gali mokytis ir tobulėti, jei jam sudaromos tinkamos sąlygos. Pozityvi, palaikanti atmosfera ir geras mikroklimatas mokykloje tiesiogiai veikia ugdymo kokybę: pastebėta, kad mokyklose, kuriose formuojama atvira, priimanti kultūra, mokiniai jaučiasi saugesni, labiau motyvuoti, geriau pasiekia ugdymosi tikslus[31]. Todėl viena iš kokybės užtikrinimo krypčių įtraukiojo mokymo kontekste – kokybės rodiklių papildymas „minkštaisiais“ aspektais, tokiais kaip mokyklos mikroklimatas, bendruomenės įtraukimas, tolerancijos lygis ir pan., bei šių aspektų nuolatinis stebėjimas.

Kitas itin svarbus kokybės veiksnys – profesijos mokytojų kompetencijos ir santykiai su mokiniais. Darbas su specialiųjų poreikių turinčiais mokiniais reikalauja ypatingų pedagoginių gebėjimų: mokytojai turi išmanyti diferencijavimo metodus, specialiosios pedagogikos pagrindus, gebėti dirbti komandoje su švietimo pagalbos specialistais. Tyrimai rodo, kad tik gerai pažinodami savo mokinius, suprasdami jų stiprybes ir sunkumus bei kurdami abipusiu pasitikėjimu grįstus santykius, mokytojai gali efektyviai tenkinti individualius poreikius ir taip užtikrinti kokybišką mokymą[32]. Kitaip tariant, kokybiško įtraukiojo ugdymo esmė – individualizavimas ir personalizuotas dėmesys kiekvienam mokiniui, o tam būtina investuoti į mokytojų rengimą ir nuolatinį kvalifikacijos kėlimą. EQAVET sistemos požiūriu, tai atitinka orientaciją į mokymosi rezultatus ir mokinių poreikius: kokybės kriterijai neturi apsiriboti vien kiekybiniais rodikliais (pvz., baigusių mokinių procentas), bet apimti ir mokinių švietimo poreikių tenkinimą, ugdymosi pažangą kiekvienu individualiu atveju.

Svarbu pažymėti, kad įtraukiojo ugdymo kokybės užtikrinimas apima ir tam tikrus sisteminius sprendimus. Pavyzdžiui, turi būti atnaujinami profesinio mokymo programų reikalavimai, kad jie būtų lankstesni ir pritaikomi individualizuotiems mokymosi maršrutams; taip pat reikalingi kokybės rodikliai, įvertinantys SUP turinčių mokinių pasiekimų progresą, jų įsidarbinimo ar tolimesnio mokymosi rezultatus. Europos lygmeniu, 2020 m. Tarybos rekomendacijoje dėl profesinio mokymo (į kurią įtrauktas ir EQAVET atnaujinimas) pabrėžta, kad valstybės narės turėtų stebėti, kaip profesinis mokymas užtikrina įtrauktį ir lygias galimybes, be kita ko – rinkti duomenis apie nepalankioje padėtyje esančių mokinių dalyvavimą ir sėkmę[38]. Tai reiškia, kad ateityje duomenų

rinkimo ir analizės sistema turės apimti ir įtraukiojo ugdymo aspektus, kad būtų galima objektyviai įvertinti, ar siekiama pažangos.

Apibendrinant, įtraukusis profesinis mokymas kelia naujus kokybės užtikrinimo reikalavimus, tačiau drauge suteikia progą praplėsti pačią kokybės sampratą. Kokybė šiandien suprantama ne vien kaip mokinių akademiniai pasiekimai ar įsidarbinimo rodikliai, bet ir kaip mokyklos gebėjimas užtikrinti kiekvieno mokinio asmeninę pažangą, gerovę ir visavertį dalyvavimą ugdymosi procese. EQAVET sistema, orientuota į nuolatinį gerinimo ciklą, padeda struktūruotai prie to artėti: planuojant numatyti pagalbos priemones, įgyvendinant stebėti pažangą, vertinant – pasitelkti visų suinteresuotųjų grįžtamąjį ryšį, o peržiūrint – koreguoti priemones pagal tai, kas veikia ar neveikia. Lietuvos profesinio mokymo bendruomenė, telkdama mokytojus tinklaveikai, sistemingai vertindama įtraukiojo ugdymo kokybės aspektus ir besinaudodama projektų suteiktomis inovacijomis, demonstruoja pažangą, kuri yra gera prielaida tolesniam tobulėjimui.

Parengė Dr. Odeta Kupetienė ir Eglė Radzienė

Literatūra:

1. Kvalifikacijų ir profesinio mokymo plėtros centras (2023). *2022 m. EQAVET sekretoriato apklausos rezultatai*. Vilnius: KPMPC. [5][6][15]
2. Lietuvos Respublikos profesinio mokymo įstatymas (su pakeitimais, įsigaliojusiais nuo 2019-08-01), 22 straipsnis – Profesinio mokymo kokybės užtikrinimas[12][10].
3. Kvalifikacijų ir profesinio mokymo plėtros centras (2022). *Lietuvos profesijos mokytojų bendruomenės veiklos turinio atvejo analizės atlikimo ataskaita*. Erasmus+ projektas Nr. 101048407. [27][26]
4. Kvalifikacijų ir profesinio mokymo plėtros centras (2023). *Profesinio mokymo metodinės veiklos vertinimo rekomendacijos*. Erasmus+ projektas Nr. 101048407. [22][24]
5. Gedminienė, I. (2023). *Tinklaveikos įtaka įtraukiojo profesinio mokymo kokybės pokyčiams: atvejo analizė*. KPMPC. [2][31][32]
6. Kvalifikacijų ir profesinio mokymo plėtros centras (2022). *EQAVET tarpusavio vertinimo vadovas*. Vilnius: KPMPC. [38][40]
7. Švietimo, mokslo ir sporto ministerija (2021). Pranešimas „J. Šiugždiniene: siekiant pokyčių profesiniame mokyme svarbios permainos visoje švietimo sistemoje“. [3]
8. Nacionalinė švietimo agentūra (2013). *Švietimo kokybė: problemos analizė*. Vilnius. [54][13]
9. Radviliškio TVMC (2023). Profesinio mokymo kokybės įsivertinimo duomenys (nepublikuota atvejo analizė, pateikta Gedminienės straipsnyje). [33][36]
10. KPMPC (2023). *Profesijos mokytojų metodinės veiklos organizavimo ir vykdymo užsienio šalyse gerosios patirties analizės atlikimo ataskaita*. Erasmus+ projektas Nr. 101048407. [19][28]

„EQAVET sistemos parama tęstinį profesinį mokymą sustiprinti“, Nr. 101124013

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreikšiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**